



— Сбогомъ, дѣдо Хаджи.

— Иди си съ здраве, манго!

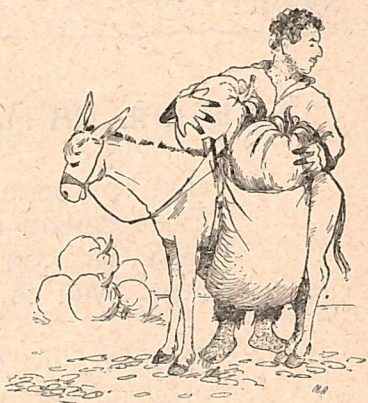
Но не направилъ и нѣколко крачки, видѣлъ стоварени въ двора тикви.

Ококорилъ очи.

— Дѣдо Хаджи, да взема ли две тикви за циганчетата?

— Вземи, — кимналъ му съ глава добриятъ дѣдо Хаджия.

— Очитѣ на манго свѣтали. Ржцетѣ му се хванали за най-голѣмитѣ. Натоварилъ ги и тѣхъ на магарето и си тръгналъ доволенъ, доволенъ къмъ колибата. Отъ радостъ започналъ да пѣе изъ пжтя. А горкото магаренце изпѣвало жилитѣ си, прѣхтѣло подъ тежестъта на голѣмитѣ торби, докато паднало изтощено край единъ стоборъ и не станало вече...



Изминало лѣтото, дошла есенъта, заминала си и повикала следъ себе си зимата.

Задухали вѣтрове, натрупалъ снѣгъ до колѣни. А циганинътъ носѣлъ на грѣбъ дръвца отъ гората и не можелъ да прежали магаренцето си.

Веднѣжъ дѣдо Хаджия го срѣцналъ натоваренъ съ голѣмъ снопъ съчки.

— Да не си продалъ магаренцето, манго?

— Ехъ, дѣдо Хаджи, въздъхналъ издълбоко циганинътъ. Умрѣ ми хубавото магаренце... Не можа да занесе пуститѣ торбички до колибата. Да те бѣхъ послушалъ тогава, да не ми бѣха толкова ненаситни очитѣ, нѣмаше сега да тегля!

Отминалъ си дѣдо Хаджия. Хемъ му идвало да се засмѣе, като си спомнилъ за торбичкитѣ, които уморили манговото магаренце, хемъ му дожалѣло за глупавия циганинъ.

Веса Паспалеева